

Psie záchranárky

Prvý raz do akcie

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Psie záchranárky 1

Prvý raz do akcie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Daphne Mapleová
Psie záchranárky 1 – Prvý raz do akcie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Psie záchranárky

Psie záchranárky

Prvý raz do akcie

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

„Musí existovať *niečo*, čo môžeme urobiť. *Niečo*, aby útulok zostal otvorený,“ povedala som zúfalo.

Saša sa na mňa pochybovačne pozrela a ja som vedela, čo si myslí: *Keď to nedokáže Alica, ako by sme to mohli dokázať my?*

Ale Taylor prikyvovala. „Kim má pravdu,“ ozvala sa tým rzným Anniným hlasom. „Nájdeme spôsob, ako zachrániť útulok.“

Pre Judy

1. kapitola

„Si pripravený vyraziť na prechádzku, Humphrey?“ spýtala som sa malého baseta a pohladila ho po hodvábných ušiach. Štuchol do mňa hlavou a potom sa s povzdychom prevalil na bok, akoby ho to hrozne vyčerpalo.

Jeho majiteľka pani Croninová sa veselo zasmiala a láskyplne povedala: „To je náš leňoch.“ Potom sa so širokým úsmevom pozrela na mňa a jej pohľad bol veľmi milý. „Aj tak stále nechápem, ako je možné, že ho každý deň dokážeš vylákať na prechádzku.“

„My si jednoducho rozumieme, však, Humphrey?“ Sklonila som sa a opäť som ho pohladkala.

Ludia sa ma na to často pýtali, a ja som to nikdy nedokázala vysvetliť. Akoby som *vedela*, čo psi potrebujú. Rozumela som tomu, čo mi chcú povedať svojimi pohľadmi, pohybmi a zvukmi, nemusela som nad tým rozmýšľať. Môj starší brat Matt mi často hovorieval, že som zaklínačka psov, akási psia psychologička... Aj keď ako zaklínačka ani ako psychologička som sa nikdy necítila; vedela som len, že mám strašne rada psov.

„Nuž, neviem, aké kúzla používaš, ale veľmi sa nám to páči...“ pochválila ma pani Croninová a uhladila si úzku sukňu, ktorú nosievala do práce v tunajšej banke. Jej manžel bol staviteľ. Býval v práci ešte dlhšie ako ona, takže ani jeden z nich nemal čas prehovárať lenivého baseta na každodennú prechádzku. „... a Humphreymu tiež. Strašne neznášal, keď sme ho ťahali von na vôdzke.“

Prikývla som. Basety sú známe svojou lenivosťou, ale Humphrey bol mimoriadny prípad. Celé týždne som sledovala, ako sa Croninovci zo všetkých síl snažili prinútiť svojho miláčika, aby sa prešiel po

ulici. No Humphrey z toho nemal žiadnu radosť. Nakoniec som to nevydržala a prišla som im na pomoc. Vzala som trochu psích dobrôt a dbala na to, aby som vôdzku pevne držala, lebo pes si musí uvedomiť, kto je tu pánom. Stále som sa mu prihovárala a vždy keď sme minuli ďalšiu ulicu, odmenila som ho maškrtou, aby vedel, že je šikovný. Čoskoro sa prechádzal po celej štvrti, vrtel chvostom a hlavu držal vysoko zdvihnutú. Snažila som sa Croninovcov naučiť, ako to robím, ale Humphrey ich aj tak nikdy neposlúchal tak ako mňa.

Pani Croninová si ma nakoniec pred pár týždňami najala, aby som chodila von s ich psom, a všetci boli spokojní. Hlavne ja. Odvtedy, ako vlani zomrel náš labrador Sammy a naši sa rozhodli, že na ďalšieho psa nemajú čas, túžila som po tom, aby sme mali šte- niatko. A vďaka Humphreymu a plánom, ktoré som v to popoludnie mala, sa mi to konečne podarilo.

„Dnes sa vám začína škola a už budete siedmaci, pravda?“ spýtala sa ma pani Croninová, keď nás vyprevádzala pred dom k svojmu zaparkovanému autu.

„Áno,“ odpovedala som a snažila som sa, aby som sa pri tej myšlienke nezamračila. Na túto časť

dňa som sa totiž veľmi netešila. Vo väčšine mestských škôl sa druhý stupeň začína šiestou triedou, ale tu v Roxbury Parku sa začína až siedmym ročníkom a zároveň to znamenalo prejsť do inej, úplne novej školy.

„Tak veľa šťastia,“ popriala mi pani Croninová.

„Ďakujem.“ Ocenila som, ako dobre chápe, že človek potrebuje veľa šťastia, keď má začať v novej škole. Najmä ja. Vždy som sa svedomito učila, ale stále sa zdalo, že tak trochu pokrívkam za ostatnými.

Pani Croninová sa ešte vracala do svojho krásneho viktoriánskeho domu, tak som jej zamávala. Potom som zľahka šklbla vôdzkou. Humphrey doteraz oňuchával ružové kríky vysadené okolo cestičky, ale poslušne vykročil na svojich krátkych nohách a zamierili sme do Jarnej ulice.

„Hádaj, čo budem robiť dnes popoludní!“ povedala som mu ticho. Na to Humphrey vždy reagoval. Videla som, že naklonil hlavu, akoby čakal, kedy mu prezradím svoje plány. Niektorí ľudia si myslia, že rozprávať sa so psom je hlúposť, ale zvieratá skutočne vnímajú ľudské hlasy a sú výborní poslucháči.

„Začnem chodiť pomáhať do Roxburského psieho útulku.“

Humphrey pohodil hlavou, reagoval tak na nadšenie v mojom hlase.

„Myslím si, že to je jediná dobrá vec na celej siedmej triede,“ vysvetlila som mu, keď sme odbočili do Montgomeryho ulice a zamierili do malého centra nášho mesta. Bol nádherný deň na sklonku leta: vo vzduchu voňala čerstvo pokosená tráva a slnko ma príjemne hrialo na pleciach. „Každý siedmak si má nájsť nejakú neplatenú brigádu a my so Sašou sme sa prihlásili na výpomoc do útulku. Mne sa ten útulok veľmi páči už odvtedy, ako sme si odtiaľ pred rokmi priviedli Sammyho.“

Humphrey sa zastavil a oňuchával kaluž po nočnom daždi. „Ešte presne neviem, čo tam budeme robiť, ale nemôžem sa dočkať, až uvidím tie psíky,“ pokračovala som, nechala som Humphreyho chvíľku ovoniavať a potom sme zase pokračovali v ceste, aby mu nenapadlo predčasne ukončiť dnešnú prechádzku.

Prešli sme okolo mestskej knižnice, ktorá bola ešte zatvorená, a minuli sme malý parčík pred ňou.

Boli tam lavičky a ihrisko, kam som veľmi rada chodievala. So Sašou sme sa tam na preliezačkách zdokonaľovali v gymnastike, a keď bolo v lete horúco, ochladzovali sme sa pri fontáne, ktorej stred predstavoval pancier veľkej korytnačky. Saša bola celý august na prázdninách so svojou mamičkou pri jazere Lake George. Mali sme toho toľko doháňať!

S Humphreym sme obišli Rox, čo je taká obyčajná reštaurácia, ktorá patrí mojim rodičom. Nakukla som dovnútra cez sklo a zakývala som Leslie, čašníčke z rannej zmeny. Naši mali v reštaurácii vždy naponáhlo, ale rada som za nimi chodila. Trávila som tam väčšinu popoludní a víkendov, písala som si úlohy pri pulte a chrúmala sladké zemiakové hranolčeky.

Ostatné obchody v Montgomeryho ulici boli ešte zatvorené, ale popoludní budú plné zákazníkov. A pretože je už od rána teplo, po vyučovaní určite bude pred cukrárňou dlhý rad na zmrzlinu.

Pozrela som sa na hodinky, čoskoro bude osem. „Tak pôjdeme k Saši?“ spýtala som sa Humphreyho a zdalo sa, že prikývol.

Otočila som sa a zamierila späť do Jarnej ulice. Saša bývala len pár domov od nás, čo bolo skvelé. O chvíľu sme sa už s Humphreym blížili k peknému prízemnému domu modrostriebornej farby. Jej rodičia sa rozviedli už veľmi dávno a ona tam bývala len s maminou.

Sadla som si do trávy vedľa krika zlatého dažďa a vybrala som z vrecka maškrtu pre Humphreyho. Lahol si k mojim nohám a radostne ju začal prežúvať. Ja som medzitým vzala mobil a poslala Saši esemesku, že tam čakám. Saša sa o dve minúty vyrútila z domu a radostne na mňa kričala.

„Chýbala si mi!“ vrhla sa mi okolo krku. Vlasy mala sčesané dozadu do vrkoča a voňala jahodovým šampónom a levanduľovým mydlom, ktoré jej mamina kúpila vo Francúzsku. Tiež som ju pevne objala.

Humphrey nadšene štekal – aj on mal Sašu veľmi rád.

Len čo sme sa poriadne vyobjímali, Saša si čupla a pomojkala sa s ním. Zbožňovala psov rovnako ako ja a stále prehovárala svoju mamičku, aby jej dovoľila mať doma aspoň nejaké zvieratko.

„Daj si pozor, aby si nemala na sebe čo len jeden psí chl p,“ podpichovala som ju. Sašina mamička mala doma všetko ako zo škatuľky a psie chlpy v byte by boli vážny problém!

„To mi teda hovor,“ odvetila Saša a prevrátila oči. „Mamina mi dokonca prideli la extra oblečenie, ktoré si mám dnes vziať do útulku.“

„A vyzliecť si ho predtým, než sa vrátiš domov, však?“ poznamenala som so smiechom.

„Veď ju poznáš,“ prikývla a zazubila sa. „Už večer som si ho dala do tašky, aby som na to ne zabudla.“ Rozhodila ruky. „Takže som pripravená! Poďme teda, odvedieme tohto chlapca domov a vyrazíme do školy.“

„No zdá sa mi, že si na niečo zabudla,“ ozvala som sa a potláčala som úsmev.

Saša sa zamračila. „Nie, veci do školy mám, peniaze na obed a oblečenie do útulku tiež, všetko som si dala do – aha!“

Vyprskla som do smiechu a Saša uháňala späť domov po batoh. To bola celá ona: vždy si všetko zabalila do batoha a napokon si ho zabudla. Jej mamička si z nej často uťahovala, že by si zabudla aj

hlavu, keby ju nemala pevne nasadenú na krku, a tak trochu to bola pravda.

„Vďaka,“ zvolala na mňa udýchane, keď sa opäť vyrútila na schody.

„Na to predsa dobrí kamaráti sú,“ ubezpečila som ju a vykročili sme k domu Croninovcov.

„Neviem, čo by som si bez teba počala,“ ozvala sa Saša a zavesila sa do mňa. Jej slová ma potešili a zahriali ako hrnček teplého kakaa. Vedela som, že v siedmej triede bude veľa vecí inak. Budeme mať omnoho viac učenia a na niektoré predmety ani nebudeme chodiť spolu. Práve to bolo na práci v útulku fajn – znamenalo to, že budeme mať čas na seba, budeme tam pekne spolu a tiež so všetkými psami. Čo viac si ešte priať?

Keď sme odovzdali Humphreyho, zase sme zamierili späť do centra k svojej novej škole.

„Ešte som ti nepovedala jednu úžasnú novinku,“ oznámila mi Saša nadšene. „Pri jazere som sa zoznámila so skvelým dievčaťom!“

Pri tých slovách ma trochu pichlo pri srdci, ale vzápätí som si povedala, že to predsa nevádí, ak je to skvelé dievča. Aj tak som Sašina najlepšia kamarát-

ka a vždy aj budem. A navyše, jazero bolo odtiaľto vzdialené sto kilometrov.

„Volá sa Taylor a pochádza z veľkej rodiny z juhu, takže rozpráva s takým krásnym južanským prízvukom!“ pokračovala Saša s rovnakým nadšením.

„Južanský prízvuk sa mi veľmi páči,“ prikývla som. „Je taký spevavý.“

„Áno, absolútne,“ súhlasila Saša. „A je s ňou perfektná zábava. S nikým v živote som sa toľko nenasmiała!“

Pocítila som ďalšie pichnutie, ale nevšimla som si to. „To je fajn,“ odpovedala som čo najradostnejšie. „Škoda, že sa s ňou nemôžem stretnúť.“

„Neboj sa, presne naopak!“ zvolala Saša. „Práve to je na tom najlepšie. Jej otec bude pracovať v maminej právnickej firme a celá jej rodina sa presťahovala sem do Roxbury Parku!“

Bola som taká prekvapená, že som sa nezmohla ani na slovo, ale Saša si to nevšimla. „A hádaj, čo je ešte skvelé! Bude s nami chodiť pomáhať do útulku!“

A teraz som už mala úplne po nálade.

2. kapitola

Nová škola mi naháňala strach. Bola oveľa väčšia než naša predchádzajúca základná, na ktorej bol len prvý stupeň, a aj keď tu najší ôsmaci boli len o rok starší ako my, vyzerali hrozne dospelo.

To však nebol hlavný dôvod, prečo sa mi tak zvieral žalúdok a bolo mi úzko, keď sme si so Sašou uložili veci do šatňových skriniek a zamierili do našej triedy. Bolo to kvôli Taylor.

Spolužiaci z našej starej triedy nás hlučne zdравиť a my sme im zakývali. Snažila som sa usmievať,

ale bolo to ťažké. Pokiaľ Saša tvrdí, že Taylor je skvelá, je to tak a basta. Saša by ma nikdy nezhradila. Tak prečo sa bojím čo len pomyslenia na to, že sa s tým novým „skvelým“ dievčaťom zoznámim?

Pred našou triedou Saša vykričala ešte nadšenejšie ako ráno, keď uvidela mňa, a uháňala objať vysokú dievčinu tmavej pleti so stovkami tenkých vrkôčikov zakončených striebornými korálikmi. Taylor sa smiala a tiež ju objímala a koráliky v jej vlasoch melodicky cinkali o seba. Naposledy sa videli včera, tak mi ich víťanie pripadalo trochu prehnané, ale snažila som sa na to nemyslieť. Namiesto toho som šla k Saši, pripravená na to, že ma predstaví. Koniec koncov, ja som predsa Sašina najlepšia kamarátka.

„Ach, ty si určite Kim,“ oslovila ma Taylor svojím príjemným hlasom s melodickým južanským prízvukom. „Si naozaj taká pekná, ako ťa opisovala Saša.“

Taylor rozprávala tak priateľsky, že bolo ľahké milo sa na ňu usmievať. Žalúdok sa mi prestal natoľko zvierat.

Taylor nás obe chytila pod pazuchu, jej koža príjemne hriala. „Toto bude ten najlepší školský rok, ja to viem!“ vyhlásila.

„Tak veľmi sa teším, že tu budete bývať,“ jasala Saša.

„To vraví iba preto, že sa cez prázdniny zamilovala do jahodového koláča, ktorý zvykne piecť naša Anna,“ odvetila Taylor a nenápadne do mňa štuchla lakťom.

Saša sa rozosmiala. „To nie je *jediný* dôvod, prečo som rada, že ste tu,“ bránila sa veselo. „Ale ten koláč je čertovsky dobrý, Kim.“

„To je však jediná výhoda, keď máš Annu za staršiu sestru,“ priznala Taylor. Povedala to ľahkým tónom, ale vycítila som, že to myslí vážne.

„Tomu rozumiem,“ pritakala som, „ja mám staršieho brata. Je to otrava, byť mladší.“ Môj pätnásťročný brat Matt bol v skutočnosti celkom fajn, ale rád ma poučoval, bol neporiadny a mal otravný zvyk volať ma Vrabča.

„Skúste si, aké je byť najmladšia zo štyroch sestier,“ vzdychla Taylor a zavrtela hlavou, až sa jej koráliky vo vrkočoch zase rozcengali. „Nikto nebude počúvať, čo vravíte, aj keby ste sa pokrájali!“

„Ale tebe sa celkom darí prinútiť ľudí, aby ťa počúvali,“ riekla Saša a zazubila sa.

Taylor si založila ruky v bok, robila sa, že sa hnevá. „Chceš azda povedať, že veľa táram?“

Saša sa zachichotala. „Ani nápad!“

„Stavím sa, že tvoja mamina je rada, že má toľko dievčat,“ poznamenala som, len aby som niečo povedala.

Taylor posmutnela. „Vieš, moja mamička umrela, keď som bola ešte malá, takže žijeme iba s tatinom,“ vysvetlila mi. „Musí si na nás dávať pozor!“

„To si myslím!“ rypla do nej Saša.

Taylor ju so smiechom štuchla.

Ja som sa usmievala dosť krčovito, bolo mi trápne, že som sa zmienila o jej mame. Škoda, že mi to Saša nepovedala dopredu. Ale zdalo sa, že Taylor to berie tak, ako to je, možno som nič strašné neurobila. Napriek tomu ma to mrzelo a najradšej by som sa vyfackala.

Zazvonilo, tak sme sa všetci nahrnuli do triedy a my tri sme si sadli vedľa seba. Taylor štebotala o tom, čo sa jej v Roxbury Parku páči, čo stihla zatiaľ vidieť. Takže Saša mala pravdu: Taylor je veľmi milá. Možno to bude fajn, že bude s nami pracovať v útulku.

Otvorili sa dvere a do triedy vošla naša učiteľka, chudá, nakrátko ostrihaná blondína. Prísne sa pozrela na troch chlapcov, ktorí ďalej stáli pri dverách. Len čo to zbadali, vklzli do lavíc. So Sašou sme si vymenili významný pohľad: pokiaľ si Denis Cartwright dokázal sadnúť bez vyzvania, musí to byť učiteľka, ktorá má rešpekt. A mala. Keď sa prenikavými očami rozhládla po triede, všetci zmĺkli. Aj ja som takmer prestala dýchať.

„Volám sa Jane Bensonová a som vaša triedna učiteľka. Dnes ešte môžete sedieť, ako ste sa usadili, ale od zajtra budete sedieť podľa abecedy,“ začala rázne. „Keď vojdete do triedy, prestanete sa baviť, pretože len čo prejdete týmito dverami, mali by ste začať myslieť na učenie a na nič iné. Ihneď, ako zazvoní na hodinu, budete pripravení pracovať.“

Začala som sa na stoličke scvrkávať, keď pani Bensonová pokračovala: „Ako viete, budem nielen vaša triedna učiteľka, ale aj učiteľka angličtiny a na mojich hodinách môžete počítať s tým, že si každý týždeň napíšeme malý test, každé dva týždne budeme písať veľký test a domáce úlohy vám budem zadávať na každý deň vrátane víkendu.“ Vrhla prísny

pohľad na Denisa, ktorý sa narovnal, akoby zhltol pravítko. „Nie ste v šiestej triede, nebudete pracovať ako šiestaci. Toto je siedma trieda a vaša práca i vaše správanie budú tomu zodpovedať.“

Saša sa naklonila ku mne, asi chcela zavtipkovať, aká prísna je pani učiteľka Bensonová, ale ja som sa uprene dívala dopredu. Dobre som vedela, že nestojí za to spraviť si malér hneď prvý deň, najmä keď potom budem mať dosť problémov so sľubovanými testami. Vždy som sa v škole snažila, ale niekedy sa mi nedarilo. Pán učiteľ Dunbar, ktorý nás mal vlani, bol na mňa dobrý a na zložitejšie úlohy mi dával čas navyše, chyby v domácich úlohách som si mohla dodatočne opraviť. Ale bolo jasné, že tento rok už nič také nebude, prinajmenšom v prírodovedných predmetoch a angličtine. A čo ak aj ostatní učitelia budú takí ako Bensonová? Siedma trieda sa mi zatiaľ javila ako hroziace peklo.

„A dúfam, že ste sa už všetci prihlásili na nejakú dobrovoľnú brigádu.“

Konečne niečo príjemné! Usmiala som sa na Sašu, lenže tá si práve niečo šepkala s Taylor a nevšímala si to. Ale pomyslenie na všetky tie roztomilé

psíky, ktoré už čakajú v útulku, že sa s nimi prideme pohrať, vyvolávalo vo mne príjemný pocit, ktorý mi vydržal až do konca vyučovania.

„Uf, to teda bude!“ uľavila si Saša, keď sme po škole všetky tri zamierili do mesta.

„To mi hovor,“ súhlasila Taylor. „Zo všetkých učiteľov mám dojem, že nad úlohami budeme sedieť sto hodín denne!“

„A každý deň nejaká písomka...“ dodala som s povzdychom.

„Vôbec nebudeme mať čas na to, čo nás baví!“ Saša nahnevane našpúlila pery.

Už-už som jej chcela pripomenúť, ako si to užijeme v útulku, ale Taylor ma predbehla.

„Pamätáš sa, ako sme sa šli člňkovať na jazero a náš člň sa prevrátil?“ spýtala sa Saše.

Tá vybuchla do smiechu. „Anna tak zúrila, že takmer vyletela z kože!“

„Áno, lebo sa musela postarať o naše mokré šaty a nemohla sa krásliť ďalšiu hodinu,“ dodala Taylor a prevrátila oči.

Šla som vedľa nich mlčky, pretože sa rozprávali o všetkých tých smiešnych spoločných zážitkoch

od jazera. Saša hovorila o Anne a zvyšku Taylorinej rodiny, akoby sa už výborne skamarátila so všetkými. Čo asi bola pravda. Nakoniec som si uvedomila, že so mnou sa ani jedna nebaví, pokiaľ sa sama neozvem.

„Taylor, bola si sa už pozrieť na ten útulok?“ spýtala som sa, keď sa na chvíľu odmlčali.

Taylor zavrtela hlavou a koráliky zase zacinkali. „Nie, iba som tam zavolała a rozprávala sa s majiteľkou,“ odpovedala. „Volá sa Alica, však? Zdá sa, že je veľmi príjemná.“

Nadšene som pritakala: „Áno, Alica. Je hrozne fajn.“

„Feenyovci si odtiaľ vzali psa, keď mala Kim päť rokov,“ dodala Saša. „Takže Alicu poznáme už dlho.“

Potešilo ma, že Saša povedala Taylor, ako dlho sa už kamarátíme.

„Určite sa ti útulok bude páčiť,“ dodala a stisla Taylorinu ruku.

To ma už tak nepotešilo.

„Takže sa stavím, že tvoja mama dnes ráno dva razy skontrolovala, či si si nezabudla vziať do útulku pracovné oblečenie,“ ozvala sa Taylor a zatvárala sa vševediaco. Potom takmer dokonale napodobnila

hlas Sašinej mamy: „Myslím si, že môžeš pracovať so psami, ale nesmieš potom zabudnúť dať to oblečenie do vákuového vrečka, aby si nepriniesla domov jediný psí chlpek!“

Saša sa prehýbala od smiechu. „Presne tak mi to včera večer vravela,“ priznala sa. „A ráno mi naozaj skontrolovala batoh, aspoň desaťkrát sa pozrela, či tam to oblečenie naozaj mám.“ Zaškľabila sa na mňa a ja som sa prinútila, aby som sa smiala spoločne s nimi, ale skôr som si pripadala ako piate koleso na voze.

„Spomínam si, ako tvoja mama...“ začala som, aby som sa zapojila do rozhovoru, ale Taylor zase začala napodobňovať hlas Sašinej maminy.

Tak som aspoň prikyvovala, aby som úplne nevypadla z hry. Možno keď strávim s Taylor viac času, budem s ňou už tiež bez problémov žartovať. Teda prinajmenšom som v to dúfala, pretože byť stále takto odstavená vo mne vyvolávalo nepríjemné zvieranie v hrudi.

Medzitým sme došli do centra a pred cukrárňou naozaj stál dlhý rad na zmrzlinu. Zakývali sme na skupinu dievčat z našej triedy. Priznám sa, že som si

priala, aby sa Taylor pripojila k nim a nešla s nami do útulku, ale, samozrejme, sa tak nestalo. Držala sa Saše ako kliešť.

No a potom sme už otvorili dvere na útulku. Nachádzal sa v priestrannej a dobre vetranej budove, za ktorou sa rozprestieral veľký dvor. Pozdravila nás vôňa psej srsti a veselý štekot a ja som cítila, že napätie dňa sa rozplýva a je vystriedané pocitom šťastia, ktorý mávam vždy, keď som so psami.

„Ahojte, dievčatá,“ zavolala na nás Alica a zamierila k nám. Vždy nosila tričko s obrázkom psa a nejakým nápisom, dnes sme si na ňom mohli prečítať: *Mier, láska a psi*. Vlasy mala stiahnuté do copu, ktorý sa jej už trochu uvoľnil, a keď sa k nám rozbehol malý psík s huňatou bielou srstou, vzala ho do náručia. „Vítam vás prvý deň v práci. Sme veľmi radi, že ste tu.“

Psík v jej náručí zaštekol akoby na súhlas a všetky sme sa rozosmiali.

„Zoznámte sa s Labkom,“ povedala Alica. „Pretože on by sa s vami očividne rád zoznámil.“

Vyznala som sa v psích plemenách a Labka bol určite kavašon, plemeno vyšľachtené krížením ka-

valiera a bišona. Tiež som si všimla, že očka má potiahnuté modrou blanou, takže je asi slepý. Ale zvíjal sa od blaženosti, keď som ho poškrabkala na strapatej hlavičke.

„Ty si určite Taylor,“ opäť sa ozvala Alica a priateľsky sa usmiala.

„Áno, pani Alica,“ odpovedala Taylor spevavo, po južansky. „Teší ma.“

„Som rada, že ste sa nám rozhodli pomáhať,“ pokračovala Alica. „Čím viac ľudí má rado týchto psíkov, tým lepšie.“

„Hneď som späť,“ vyhrkla Saša a bežala sa prezliecť do pracovného oblečenia.

Usmiala som sa na Taylor, dúfala som, že možno prehodíme zopár žartovných viet, ale ona sa už dívala na väčšie psy na opačnej strane miestnosti. V tej chvíli sa mi o lýtko zľahka obtrelo niečo hebké.

„To je Oskar,“ informovala nás Alica. „Myslí si, že je pes, a my mu to nevyhovárame.“

Rozosmiala som sa, keď kocúr dôstojne obišiel veľkého svetlohnedého psa s tenisovou loptičkou v tlamе a potom vyskočil na okennú rímšu do svojho pelešteká z červeného flanelu.

„Odtiaľ má dobrý výhľad,“ vysvetlila nám Alica. „Môžete niektorá podržať tohto drobca?“ Podávala nám Labku a Saša, ktorá sa medzitým vrátila, sa ho radostne ujala. Oňuchal jej bradu, potom ju oblizol a pritúlil sa k nej.

„Je šťastný, keď sa s ním maznajú,“ poznamenala Alica. „A toto je Lily.“ Ukázala na svetlohnedú sučku s dlhou hustou srstou a kučeravým chvostom. Bolo mi jasné, že ide o kríženca. Pohybovala sa pomaly, zrejme to bolo staršie zviera. „Aj tá miluje maznanie.“

Lily k nám rozvážne prišla a ja som automaticky siahla po oslintanej žltej tenisovej loptičke, ktorú držala v tlamе. Lily ju pustila a ja som ju opatrne hodila doprostred miestnosti. Pozdĺž steny stáli veľké a pohodlné koterce a na poškriabanom linoleu sa povalovali hračky pre psov. Lily odklusala k loptičke, vzala ju do papuľky a zase pribehla ku mne, chcela sa hrať. Za okamih sme už obe boli zabraté do voľného tempa hádzanej. Trvalo to dovtedy, kým sa neprihnal veľký boxer s vlajúcimi ušami a vzal Lily loptičku. Potom pribehol ku mne, vyskočil a prednými labami sa mi oprel o plecيا.

Ihneď som mu dala povel „lahni“, láskavým, ale rozhodným tónom. Okamžite poslúchol. Jeho privítanie mi v skutočnosti nevadilo, ale psi sa musia vedieť správať a všetci, kto s nimi pracujú, ich k tomu musia dôsledne viesť.

„Predstavujem vám Boxera, dievčatá,“ ozvala sa Alica. „Nie je to veľmi originálne meno pre boxera, ale jemu sedí.“

Kĺbmi prstov som ho poškrabkala na hlave a on na mňa uprel zbožňujúci pohľad. Taký veľký maznáčik!

„Zdá sa, že si si ho už omotala okolo prsta,“ obdivne podotkla Alica.

Po tých slovách som sa úplne rozžiarila. Vzala som loptičku a hodila ju cez celú miestnosť. Obaja psi sa za ňou rozbehli. Zrazu Lily zrýchlila, akoby naozaj šlo o nejaké preteky.

Alica sa rozosmiala, keď Lily prekabátila Boxera a letela späť ku mne so svojou premáčanou trofejou.

„Podte si to tu pozrieť,“ povedala Alica. „A môžeme trochu prebrať, čo budete robiť.“

Pri jej slovách som sa vystrela. Mali sme tu po-

máhať dve popoludnia v týždni a mala som v pláne využiť každú sekundu.

„Tu je moja kancelária,“ Alica ukázala na malú zastrčenú miestnosť, „ale vy budete väčšinu času tráviť v hlavnej miestnosti so psami.“ Vydala sa tam. „Hračky ukladáme na tieto poličky, ale ako vidíte, cez deň väčšina z nich končí na zemi, takže psi sa s nimi môžu hrať.“ Na poličkách vedľa kotercom bola len hračka na hryzenie v tvare kosti a tenisová loptička s niekoľkými dierami. Zrejme sa na hranie používa často.

„V tejto miestnosti je žrádlo,“ poučila nás Alica a otvorila dvere oproti kotercom. Pribehlo k nám niekoľko psov, ktorí si všimli, že dvere do miestnosti s kŕmením sú otvorené, a všetky sme sa rozosmiali. Alica nás uviedla dovnútra a zavrela dvere. „Sem dávame rozpis kŕmenia pre každého psa,“ vysvetľovala a ukázala na nástenku. „Obvykle kŕmime ráno a večer, takže s tým veľmi pomáhať nebudete. To len aby ste vedeli pre prípad, ak by ste niekedy zostali dlhšie.“ Prikývli sme. Dúfala som, že aspoň niekoľko ráz budem môcť pracovať až do večera. Veľmi by ma bavilo pomáhať s kŕmením.